

Evangelis del diumenge de la setmana V de Pasqua (B): viure la vida de Crist

Evangelis i comentari del
Diumenge V de Pasqua. “Jo soc
el cep i vosaltres les sarments.
El qui està en mi i jo en ell,
dona molt de fruit, perquè
sense mi no podeu fer res”.
Crist mateix ens vol podar,
perquè visquem la seva pròpia
vida: pensar com Ell, actuar
com Ell, veure el món i les coses
amb els ulls de Jesús.

Evangelì (Jn 15, 1-8)

Jo soc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. Les sarments que no donen fruit, el Pare les talla, però les que donen fruit, les neteja perquè encara en donin més. Vosaltres ja sou nets gràcies a la paraula que us he comunicat. Estigueu en mi com jo estic en vosaltres. Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. Jo soc el cep i vosaltres les sarments. El qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no està en mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.

Comentari

Jesucrist s'està acomiadant dels amics íntims. Li costa abandonar els seus.

Envoltat dels dotze apòstols, a l'Última Cena, va desgranant les hores en un clima de gran intimitat. Els obre el cor i els mostra la profunditat del seu amor.

En altres ocasions, els havia parlat del Regne del Cel comparant-lo amb una vinya que és arrendada a uns pagesos. Ara introdueix una novetat. Ell és el cep.

No diu: “vosaltres sou el cep”, ni tampoc “vosaltres sou els vinyaters de la vinya”.

Si no, “jo soc el cep, vosaltres les sarments”. El fill mateix, que a la paràbola de la vinya era l'hereu, ara

s'identifica amb el cep. Ha entrat a la vinya, al món, i s'ha fet cep. S'ha deixat plantar a terra.

Amb això, Jesucrist els està mostrant la profunditat de l'Amor de Déu. La vinya ja no és una criatura que Déu mira amb amor. Ell mateix s'ha fet cep, s'ha identificat per sempre amb la vinya, amb els homes, amb la vida de cadascun de nosaltres.

I, per això, el cep ja mai no podrà ser arrencat, no podrà ser abandonat als lladres i furtius. Pertany definitivament a Déu, perquè el Fill de Déu mateix hi viu.

La promesa feta a Abraham, Isaac, Jacob, Moisès, David, els profetes, s'ha fet definitiva. Amb l'Encarnació, Déu s'ha compromès a si mateix, el seu amor és irrevocable.

Però, alhora, la imatge del cep i de les sarments ens parla d'una exigència d'aquest amor. S'adreça a cadascun

de nosaltres, reclamant una resposta. Cal entrar en aquest corrent d'amor; treure, podar, purificar tot allò que impedeix que aquest corrent arribi fins a l'últim racó d'aquest món.

El vinyater pren les tisores i poda les sarments perquè tinguin més sol i llum, perquè doni cepada saborosa. Crist mateix ens vol podar, perquè visquem la seva pròpia vida. Vol introduir-nos a la seva Passió, que la incorporem a la nostra pròpia vida, que l'encarnem.

D'aquesta manera, rebem una nova manera de ser. La vida de Crist es torna també la nostra: podem pensar com Ell, actuar com Ell, veure el món i les coses amb els ulls de Jesús.

I com a conseqüència, podem estimar els altres com Ell ho ha fet: al seu cor, des del seu cor, amb el seu cor. I portar així al món fruits de bondat, de caritat i de pau.

Aquest és el desig de Jesucrist:
arrencar el nostre cor de pedra, i
donar-nos un cor de carn, ple de
vida, un cor compassiu i
misericordiós. I ens demana que ens
posem a les mans nafrades, perquè
pugui treure de la nostra vida allò
que destorba, allò que ens separa de
Déu.

Les petites mortificacions són,
precisament, una manera de dir-li al
Senyor que ens tregui supèrbies,
avarícies, enuigs, ires, mandres,
enveges, egoismes, vanitats,
rancúnies, impureses. Deixem que
l'Esperit Sant vagi podant tot allò que
no és viure en Crist. Fa que el nostre
cor tingui la mesura del cor de
Jesucrist.

Si permetem que l'acció de Déu entri
a la nostra vida, aleshores romanem
en el seu amor, donem fruit
veritable. Amb les nostres petites
mortificacions i actes de penitència

estem dient a Déu: “vull viure en tu, per tu, amb tu”; “vull fer present la força del teu amor allà on soc”.

Per això, no es tracta de fer grans mortificacions, sinó de fer-les amb amor, demanant-li al Senyor que ens canviï el cor i el posem en els altres.

Crist ens dona així una vida enamorada. De la vida i la mort de Crist, n'hem de fer vida nostra, per tal que Crist visqui en nosaltres per l'Amor. I ens fa capaços de seguir els seus passos, amb afany de corregir totes les ànimes, portant la seva vida redemptora a tots els llocs on ens trobem (cf. Sant Josepmaria, *Via Crucis*, XIV Estació).

diumenge-de-la-setmana-v-de-pasqua-b-
viure-la-vida-de-crist/ (09/08/2025)